Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 629/2025
08.10.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у правној ствари тужиоца AVIA INTERNATIONAL, Цирих, Швајцарска, чији је пуномоћник Мина Јовановић, адвокат из ..., против туженог EKO SERBIA АД Београд, чији је пуномоћник Милица Савић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3976/24 од 27.02.2025. године, у седници одржаној 08.10.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3976/24 од 27.02.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Београду П 7825/21 од 09.05.2024. године, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе као у поднеску тужиоца од 28.02.2024. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати новчану накнаду у износу од 147.586.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев да се обавеже тужени да тужиоцу плати новчану накнаду у износу од 674.075.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 984.874,20 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3976/24 од 27.02.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 7825/21 од 09.05.2024. године у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Привредног суда у Београду П 7825/21 од 09.05.2024. године у ставовима трећем и четвртом изреке.

Против правноснажног дела другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено доставио одговор на ревизију у коме је оспорио ревизијске наводе и предложио да се ревизија туженог одбије. Трошкове ревизијског поступка опредељено је тражио.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се указује ревизијом посредно указује не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Врховног касационог суда Прев 263/20 од 25.02.2021. године, усвојена је ревизија тужиоца, па је преиначена пресуда Привредног апелационог суда Пж 2112/19 од 02.03.2020. године и пресуђено да се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Привредног суда у Београду П 1515/18 од 30.01.2019. године у ставу другом, трећем и четвртом изреке. Пресудом Привредног суда у Београду П 1515/18 од 30.01.2019. године која је донета по тужби AVIA INTERNATIONAL, Цирих, Швајцарска против туженог ЕКО SERBIA АД Београд, ставом првим изреке, одбијен је предлог туженог за прекид поступка у овој правној ствари, ставом другим изреке, утврђено је да је тужени извршио повреду жигова рег. број 125112, рег. број 399249 и рег. број 635641, тиме што је неовлашћено користио знак „Diesel Avio“ у изгледу који је сличан наведеним жиговима тужиоца и то за обележавање робе коју нуди, рекламира и продаје, ставом трећим изреке, обавезан је тужени да престане са коришћењем у промету ознаке „Diesel Avio“ и да уклони са свих материјала ознаке „Diesel Avio“ у изгледу којима се врши повреда тужиочевих жигова рег. бр. 1125112, рег. бр. 399249 и рег. бр. 635641, а ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 267.300.00 динара.

Из налаза и мишљења Градског завода за вештачење утврђено је да нето добит туженог остварена продајом горива Disel Avio Double Filtered у периоду од 01.01.2015. године до 27.07.2021. године износи 821.661.000,00 динара, а да нето добит туженог остварена продајом наведеног горива у периоду од 01.02.2020. до 15.07.2021. године износи 147.586.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да је правноснажном пресудом утврђено да је тужени извршио повреду жигова тужиоца тако што је користио ознаку „Diesel Avio“ ради обележавања робе коју је продавао и нудио у промету, што је претходно питање за одлуку о основаности потраживања које из повреде за носиоца права настаје. Стога, према изнетим аргументима, тужилац има право на накнаду штете према члану 92. Закона о жиговима ("Сл. гласник РС" бр. 6/2020), који поред права на накнаду штете уређује и правила за утврђивање висине штете, а у случају најблаже повреде права, која није учињена намерно или крајњом непажњом, прописује могућност досуђења тужиоцу накнаде у висини добити коју је тужени остварио повредом права, што је управо предмет тужбеног захтева. Висина штете се, према одредбама Закона о жиговима, може утврдити применом мерила из члана 92. став 5. Закона о жиговима или применом мерила из члана 92. став 7. Закона о жиговима, уколико повреда није учињена намерно или крајњом непажњом. Тужилац у конкретном случају тужбеним захтевом тражи

накнаду за најблажи облик повреде, односно тражи да му се накнада досуди у висини добити коју је тужени остварио повредом права применом мерила из члана 92. став 7. Закона о жиговима. На основу овог мерила, вештачењем је утврђено да је повредом жигова тужиоца у периоду од 01.02.2020. године до 15.07.2021. године тужени остварио добит у износу од 147.586.000,00 динара, за који износ је усвојен тужбени захтев.

Ревизијом туженог оспорава се изнето становиште нижестепених судова. Ревидент сматра да другостепени суд погрешно тумачи члан 92. став 7. Закона о жиговима, изједначавајући накнаду у висини добити остварене повредом жига са посебним облицима накнаде односно независним од општих правила о накнади штете према Закону о облигационим односима. Посебно се указује да налазом и мишљењем вештака није утврђена добит остварена повредом жига, већ укупна бруто маржа од продаје предметног горива.

Ревизија није основана.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права у погледу примене члана 92. став 7. Закона о жиговима, уз тврдњу да је тужилац био дужан да, у складу са општим правилима Закона о облигационим односима, докаже постојање и висину сопствене штете, као и узрочно-последичну везу између те штете и повреде права.

Правилно другостепени суд закључије да је наведена одредба lex specialis у односу на општа правила Закона о облигационим односима о утврђивању обима и висине накнаде материјалне штете и да представља посебно мерило за одмеравање накнаде и то добит остварену повредом права, а не искључиво имовинску разлику на страни оштећеног, односно добит коју би оштећени основано могао очекивати да до повреде није дошло. Супротно становиште ревидента, којим се примена наведене одредбе условљава доказивањем штете тужиоца према општим правилима облигационог права, довело би до тога да посебно законом прописано мерило накнаде изгуби самосталан значај. При томе, досуђивање накнаде у висини добити остварене повредом права не представља казнену, већ законом предвиђену меру грађанскоправне заштите, чија је примена условљена испуњењем претпоставки из члана 92. став 7. Закона о жиговима.

У конкретном случају, постојање повреде жигова тужиоца правноснажно је утврђено пресудом Врховног касационог суда Прев 263/20 од 25.02.2021. године. Стога се у овој парници није могло поново расправљати о постојању повреде права, већ о чињеницама од значаја за одлуку о траженој накнади, укључујући висину добити остварене повредом права. Правилно је другостепени суд закључио да стварни настанак забуне код конкретних потрошача није услов за поновно утврђивање повреде која је већ правноснажно утврђена.

Неосновани су и наводи ревизије да тужени није остварио добит повредом права тужиоца, односно да налаз и мишљење вештака не пружају основ за утврђивање њене висине. Нижестепеним одлука су цењене примедбе туженог које се односе на метод обрачуна, структуру продаје, програме лојалности и уговорне односе са купцима. Другостепени суд је прихватио закључак првостепеног суда да је, имајући у виду да тужени није водио евиденцију прихода и расхода по појединим врстама горива, примењени метод пропорционалног обрачуна био подобан за утврђивање добити. Овим ревизијским наводима се у суштини оспоравају оцена налаза и мишљења вештака и закључци нижестепених судова о чињеницама од значаја за утврђивање висине накнаде, чиме се не доводи у питање правилност примене материјалног права.

Без утицаја су на правилност побијане пресуде и наводи о ретроактивној примени Закона о жиговима. Потврђеним делом првостепене пресуде тужиоцу је досуђена накнада за период од 01.02.2020. године до 15.07.2021. године, дакле за период након ступања на снагу Закона о жиговима („Службени гласник РС“, бр. 6/2020). Питање накнаде за ранији период није предмет потврђеног дела одлуке, па наводи ревизије о временском важењу закона у том делу не могу довести до другачије одлуке о досуђеном износу.

Наводе ревизије којима се понављају разлози истицани у жалби, а који се односе на оцену доказа, методологију вештачења, структуру продаје и потребу утврђивања стварне забуне потрошача, другостепени суд је правилно ценио и за њихово одбијање дао јасне и довољне разлоге. Врховни суд те разлоге прихвата и ради избегавања непотребног понављања, неће их поново излагати.

Позивање туженог на тумачења одредаба Директиве 2004/48/ЕЗ и мишљења која је приложио у поступку не доводи до другачијег закључка. Општи навод да накнада не сме имати казнени карактер не доводи у питање примену изричите одредбе домаћег закона којом је предвиђено да се, под законом прописаним условима, накнада може одредити у висини добити остварене повредом права. У конкретном случају, накнада није досуђена као казна, већ применом законског мерила за утврђивање њене висине.

Следом наведеног, како је повреда права тужиоца правноснажно утврђена, а на основу налаза и мишљења вештака утврђена и добит коју је тужени остварио продајом горива обележеног знаком тужиоца у спорном периоду, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су висину накнаде одмерили према тако утврђеној добити туженог.

Врховни суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

На основу члана 165. став 1. ЗПП одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић